

ΛΕΝΑ ΜΑΝΤΑ

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ 2 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΑΣΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι τρεις Άσοι**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Λένα Μαντά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θάνος Κακολύρης
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Λένα Μαντά, 2020

© Εικόνων εξωφύλλου: Glitterstudio/Shutterstock, charnsitr/Shutterstock, Crazy nook/Shutterstock, detchana wangkheeree/Shutterstock, Mega Pixel/Shutterstock, SimpleEPS/Shutterstock, Marko Petruszewski/Shutterstock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2020, 60.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3326-4

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3327-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoïou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΛΕΝΑ ΜΑΝΤΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΑΣΟΙ

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ
ΤΗΣ ΛΕΝΑΣ ΜΑΝΤΑ

- Βαλς με δώδεκα θεούς*, Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2005
Θεανώ, η Λύκαινα της Πόλης, Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2006
Το σπίτι δίπλα στο ποτάμι, Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2007
Η άλλη πλευρά του νομίσματος, Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2008
Έρωτας σαν βροχή, Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2009
Το τελευταίο τσιγάρο, Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2010
Δεν μπορεί, θα στρώσει! (διηγήματα), Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2010
Χωρίς χειροκρότημα, Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2011
Όσο αντέχει η ψυχή, Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2012
Με λένε Ντάτα, Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2013
Ήταν ένας καφές στη χόβολη, δεύτερη έκδοση,
Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2014
Τα πέντε κλειδιά, Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2014
Μια συγγνώμη για το τέλος, Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2015
Όσα ήθελα να δώσω (διηγήματα), Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2015
Η εκδίκηση των αγγέλων, Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2016
Γράμμα από χρυσό, Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2017
Ζωή σε πόλεμο, Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2018
Ταξίδι στη Βενετία, Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2019

Λίγα λόγια από μένα...

Ίσως τα λιγότερα που έχω πει ποτέ για ένα βιβλίο. Η ιδέα εμφανίστηκε ένα βράδυ του Σεπτεμβρίου στο πιο αλλόκοτο μέρος που μπορεί να γεννηθεί μυθιστόρημα και μάλιστα τέτοιου είδους. Γύρω μου τεράστια καζάνια (όχι της Κολάσεως) άχνιζαν και στον αέρα πλανιόταν η γλυκιά μυρωδιά από το πετιμέξι που φτιάχνουμε κάθε χρόνο οικογενειακά, για την «Πατρική Γη», την εταιρεία του γιου μου.

Κουρασμένη έπειτα από δώδεκα ώρες σκληρής δουλειάς, περιμέναμε να ολοκληρωθεί ο βρασμός, ν' αδειάσουμε τα καζάνια με το πορφυρό χρυσάφι μας, ώστε να τα γεμίσουμε και πάλι για την τρίτη δόση της βάρδιας. Μαζί με τις μικρές πεταλούδες της νύχτας που πετούσαν γύρω μας, ήρθε και μία που δεν ήταν σαν τις άλλες. Έφερε την καινούργια ιδέα...

Είναι πολύ όμορφο να μπορείς να μιλάς με τους δικούς σου ανθρώπους για όσα γεννάει το μυαλό σου και ακριβώς εκείνη η συζήτηση να σε βοηθάει να τακτοποιείς πιο εύκολα τους συλλογισμούς, να σε πηγαίνει ένα βήμα πιο πέρα. Ο γιος μου και ο άντρας μου ήταν οι πρώτοι συνοδοιπόροι μου στο νέο ταξίδι. Ακόμη δεν ήξερα σε πόσο δύσκολα μονοπάτια θα με οδηγούσαν οι τρεις Άσοι μου...

Λίγο πριν γράψω τη λέξη «τέλος», ήρθε η ώρα να σταματήσω για λίγο ώστε ν' ασχοληθώ με την επιμέλεια του βιβλίου που θα κυκλοφορούσε. Μιλώ για το ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗ ΒΕΝΕΤΙΑ φυσικά. Και μόνο τότε συνειδητοποίησα τι είχα κάνει... Η Μάνια, η Ιφιγένεια και η Πηνελόπη, στον αντίποδα του Μάριου, του Αρσένη και του Δούκα... Τρεις γυναίκες στο προηγούμενο βιβλίο μου, τρεις άντρες στο επόμενο. Διαστροφή.

Σας το παραδίδω κι αυτό. Το δούλεψα όπως πάντα με τον ίδιο τρόπο και με την ίδια μεθοδολογία. Τα γνωστά... Ενθουσιασμός στην αρχή, ατελείωτοι συνειρμοί, καμιά φορά χασοικοί, αδιέξοδα, κούραση, ενίοτε αγανάκτηση, ξανά ενθουσιασμός, αμέτρητες ώρες δουλειάς και, στο τέλος, όπως πάντα, λύπη και αίσθημα εγκατάλειψης. Διαστροφή επίσης.

Πριν σας αφήσω να το διαβάσετε, πρέπει να εξομολογηθώ κάτι. Δεν ξέρω ποιον από τους τρεις ήρωές μου ερωτεύτηκα... Μάλλον και τους τρεις μαζί. Ο καθένας τους είχε ερωτεύσιμα χαρακτηριστικά που με τραβούσαν σαν μαγνήτης. Είναι όμως η πρώτη φορά που νιώθω έτσι για ήρωες των βιβλίων μου. Ίσως γιατί οι τρεις Άσοι μου είχαν ο καθένας στοιχεία απ' όλους τους προηγούμενους. Από τον Παύλο στο ΕΡΩΤΑΣ ΣΑΝ ΒΡΟΧΗ, από τον Μάξιμο στο ΧΩΡΙΣ ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΗΜΑ, από τον Κωστή στο ΒΑΛΣ ΜΕ ΔΩΔΕΚΑ ΘΕΟΥΣ... Ακόμη μία διαστροφή ίσως;

Κάθε φορά επίσης που τελειώνω ένα μυθιστόρημα, νιώθω την ανάγκη να ζητήσω συγγνώμη απ' όλους τους δικούς μου ανθρώπους, τους φίλους και τους συγγενείς, γιατί όταν γράφω χάνομαι. Νομίζω ήταν η χειρότερη φορά. Τίποτα δεν περίσσεψε για κανέναν. Ούτε μία ρανίδα του ελεύθερου χρόνου μου, γιατί πολύ απλά δεν υπήρχε! Κι όταν δεν έγραφα, εκείνους σκεφτόμουν... Έτσι είναι ο έρωτας...

Λένα Μαντά

Σημείο μηδέν

Δούκα! Μη!»

Δεν ήταν έκκληση, δεν ήταν παράκληση, ούτε διαταγή. Κραυγή αγωνίας ήταν. Έκανε κομμάτια την απόλυτη σιωπή που επικρατούσε. Μύριζε θάνατο ο χώρος της παλιάς αποθήκης. Τριγύρω παλιά αχρηστευμένα μηχανήματα, μισογκρεμισμένοι τοίχοι, πεταμένα κιβώτια να χάσκουν άδεια σαν στόματα που παρακολουθούσαν άφωνα τη σκηνή· φαντάσματα του παρελθόντος. Κάποτε αυτή η αποθήκη έσφυζε από ζωή, ήταν γεμάτη φως και ανθρώπους που δούλευαν. Τώρα το σκοτάδι διέλυε ένας φακός, ακουμπισμένος σ' ένα ξύλινο μισοσπασμένο κιβώτιο.

«Δούκα, σε παρακαλώ! Κατέβασε το όπλο!»

«Παπά, σήκω και φύγε! Δεν έχεις δουλειά εδώ!»

Ο άντρας με τα ράσα τόλμησε να τον πλησιάσει λίγο ακόμη. Με προσοχή. Χωρίς να κάνει οποιαδήποτε απότομη κίνηση που θα τέντωνε ακόμη περισσότερο τα ήδη τεταμένα νεύρα του άντρα που κρατούσε το όπλο. Δεν ήθελε να πιστέψει αυτό που έβλεπε. Το μυαλό του αρνιόταν να δεχτεί όσα αντίκριζαν τα μάτια του. Λίγα μέτρα μακριά τους, με το όπλο στο χέρι κι αυτός, στεκόταν ο Αρσένης. Εκείνος δε σημάδευε όμως. Το χέρι του με το φονικό εργαλείο κρεμόταν σχεδόν άψυχο, ενώ το άλλο ήταν σηκωμένο ελαφρώς, και η στάση του σώματος μαρτυρούσε παράδοση. Σε τι όμως; Στο πεπρωμένο;

Στα πόδια του, μέσα σε μια λίμνη αίματος, βρισκόταν ξαπλωμένη η Λυδία. Τα μάτια της, ορθάνοιχτα, ήταν καρφωμένα στην

οροφή που σε κάποια σημεία είχε καταρρεύσει και άφηνε τον σκοτεινό ουρανό να τους παρατηρεί. Τα βαριά σύννεφα παραμέρισαν για λίγο, το φεγγάρι ξεπρόβαλε. Στάθηκε πάνω από ένα άνοιγμα της οροφής και σαν προβολέας φώτισε τον χώρο. Τα χείλη της Λυδίας χαμογελούσαν...

Έκανε ακόμη ένα βήμα προς τον Δούκα που συνέχισε να σημαδεύει τον Αρσένη, αλλά δεν τον άγγιξε. Θα ήταν σαν ν' απασφάλιζε χειροβομβίδα.

«Δούκα, σε παρακαλώ...» του μίλησε μαλακά. «Κατέβασε το όπλο...»

«Σου είπα να φύγεις, παπά!»

«Εδώ δεν είμαι σαν ιερέας, φίλε... Ο Μάριος είμαι... Κι αυτός που σημαδεύεις είναι ο Αρσένης... Οι τρεις Άσοι... Θυμάσαι;»

«Οι τρεις Άσοι...» επανέλαβε ο άντρας και αμέσως μετά το θλιμμένο χαμόγελο έγινε μια γκριμάτσα ειρωνείας. Το χέρι τεντώθηκε με περισσότερη ορμή. Οι κλειδώσεις άσπρισαν έτσι όπως έσφιγγε το όπλο.

«Δούκα, κατέβασε το όπλο...»

Ο Αρσένης, απέναντί του, μίλησε για πρώτη φορά. Με ήρεμες κινήσεις έδειξε το δικό του όπλο και μετά το κατέβασε. Το ακούμπησε δίπλα στο σώμα της άψυχης γυναίκας.

«Φίλε, κατέβασε το όπλο!» επανέλαβε ήρεμα. «Τα πράγματα δεν είναι πάντα όπως φαίνονται...»

«Τη σκότωσες! Εσύ τη σκότωσες! Μου είπες πως ήρθες για να τη σώσεις και τη σκότωσες! Γιατί, ρε; Τι σου έκανε; Πώς μόρεσες;»

«Δούκα, κατέβασε το όπλο να μιλήσουμε! Η Λυδία δεν ήταν αυτό που έδειχνε! Σε κοροΐδευε! Μας κοροΐδευε! Δεν ήρθα για να τη σκοτώσω απόψε! Για να σε σώσω ήρθα!»

«Σκάσε! Ούτε λέξη! Θα σε τελειώσω, ρε! Απόψε πέθανες!»

«Δούκα!» υψώθηκε η φωνή του Μάριου. «Σταμάτα επιτέλους! Δεν μπορείς να τον σκοτώσεις, δεν το βλέπεις; Εμείς οι τρεις δεν μπορούμε να τελειώσουμε έτσι!»

«Κάνεις λάθος, παπά!» σχεδόν μούγκρισε ο Δούκας, επιμένο-

ντας να τονίζει την ιερατική του ιδιότητα. «Τελειώσαμε τη στιγμή που σκότωσε τη γυναίκα που αγαπούσα!»

«Εσύ την αγαπούσες, Δούκα!» παρενέβη ο Αρσένης. «Όχι εκείνη! Άσε με να σου εξηγήσω!»

«Βούλωσ' το!»

Το όπλο, πάλι, έδειξε έτοιμο να χτυπήσει. Η σφαίρα στη θάλαμη περίμενε τη στιγμή που θα της επέτρεπαν να ξεφύγει ασυγκράτητη από την κάννη και να βρει τον στόχο της. Απόλυτη ησυχία επικράτησε. Ακόμη και ο τριγμός στις αρθρώσεις του Δούκα που έσφιγγε τη λαβή, αυτός ο ανεπαίσθητος ήχος, ακούστηκε απειλητικός. Κι όμως... Η σφαίρα παρέμενε στη θέση της. Ο Μάριος είδε το χέρι του να τρέμει ελαφρώς. Βρέθηκε δίπλα του αυτή τη φορά.

«Μη, φίλε... Θυμήσου τι έχουμε ζήσει! Τι περάσαμε τόσα χρόνια μαζί... Όλες οι πιθανότητες ήταν εναντίον μας... Κι όμως οι τρεις Άσοι τα κατάφεραν. Όχι τώρα... Όχι τέτοιο τέλος...»

«Πάψε, Μάριε!» τον διέταξε, αλλά η φωνή του δεν ήταν σταθερή.

«Δούκα, θυμήσου! Έγινα ιερέας και με δουλεύατε! Κι εσύ; Ο μεγάλος της νύχτας, φίλος... αδελφός με τον περιβόητο ασυνόμο Αρσένη! Ο φόβος και ο τρόμος του υποκόσμου, που όμως ποτέ δε σε άγγιξε! Ένας παπάς, ένας νονός της νύχτας κι ένας μπάτσος! Οι τρεις Άσοι! Κι όμως! Αντέξαμε! Και τώρα... Για μια γυναίκα; Κατέβασε το όπλο και άκουσε τον Αρσένη! Έχει πολλά να σου πει!»

«Δε θέλω ν' ακούσω τίποτα! Τελειώσαμε!» πείσμωνσε ακόμη περισσότερο ο Δούκας. Με το ελεύθερο χέρι του σκούπισε ένα προδοτικό δάκρυ που κύλησε στο μάγουλό του. «Και μη μου μιλάς εμένα για τους τρεις Άσους! Κοίτα το αίμα της! Στα χέρια του προδότη!»

Κανένας δεν κατάλαβε. Κανένας δεν πρόλαβε. Έγιναν όλα ταυτόχρονα. Μια αστραπή κι ένας κεραυνός που συγκλόνισαν συθέμελα τον ρημαγμένο χώρο. Το έμπειρο στους θορύβους της νύχτας αυτί του Αρσένη και το όπλο που βρέθηκε στο χέρι του

με αστραπιαία ταχύτητα. Η κραυγή του Μάριου την ώρα που εκπυρσοκροτούσε το όπλο του Δούκα, ο φακός που έσπασε και αμέσως μετά κι άλλοι πυροβολισμοί, ενώ σειρήνες από περιπολικά τρώμαξαν τη νύχτα και το φεγγάρι χάθηκε διά παντός...

Ξέσπασε η βροχή, ασυγκράτητη, αδιαφορώντας αν το ημερολόγιο έδειχνε πως ήταν καλοκαίρι. Πλημμύρισαν δρόμοι, όμοιοι με ορμητικά ποτάμια που παράσερναν στο διάβα τους ό,τι έβρισκαν. Μόνο εκείνος περπατούσε ανάμεσα στο κακό, χωρίς να βλέπει τι γίνεται γύρω του. Τα βήματά του βαριά, μουσκεμένος μέχρι το κόκαλο, έδειχνε να μην έχει ζωή μέσα του. Τα χείλη του σχημάτιζαν ξανά και ξανά σκόρπιες λέξεις, χωρίς νόημα παρά μόνο για εκείνον.

«Οι τρεις Άσοι... Τέλειωσε... Τον σκότωσα... Οι τρεις Άσοι... Λυδία... Γιατί;... Οι τρεις Άσοι... Ποτέ ξανά μαζί... Ποτέ ξανά Φουλ του Άσου για μας...»

Κάτω από μια γέφυρα βρήκε καταφύγιο ο Δούκας. Άφησε το σώμα του να γλιστρήσει μέσα στα νερά. Οι άνθρωποί του τον αναζητούσαν μανιασμένα. Ο ένας έριχνε τις ευθύνες στον άλλον που το μεγάλο αφεντικό έφυγε εκείνη τη νύχτα, χωρίς να πάρει μαζί τη συνηθισμένη του φρουρά. Και τώρα, τόσες ώρες μετά, κανένα ίχνος του. Χαλούσε ο κόσμος κι εκείνοι έψαχναν σε όλα τα στέκια, σε πιθανά και απίθανα σημεία, με τη βροχή να μαστιγώνει αλύπητα αυτοκίνητα και ανθρώπους. Κανένα ίχνος του Δούκα.

Ο Μάριος πτήκε μουσκεμένος μέχρι το κόκαλο στο σπίτι του. Το ράσο του όμως, παρόλο που έσταζε, ήταν πολύ πιο ελαφρύ από την ψυχή του. Οι ώμοι του φάνταζαν να κουβαλούν βάρος ασήκωτο. Το καλημαύχι στο κεφάλι του, μουσκεμένο κι αυτό, τον πίεζε αφόρητα. Ήταν το πρώτο που έβγαλε. Στη συνέχεια αφαίρεσε τον βαρύ χρυσό σταυρό που κρεμόταν στο στήθος του, τον φίλησε ευλαβικά και τον άφησε με προσοχή πάνω στο τραπέζι. Το βάρος του βρεγμένου ράσου μετακόμισε στην κρεμά-

στρα δίπλα στην είσοδο και αμέσως άρχισε να σχηματίζεται λιμνούλα στο πάτωμα. Δίπλα του βρέθηκε και το αντερί που φορούσε κάτω από το ράσο. Το ρίγος που τον διαπέρασε τον έκανε να βιαστεί. Και τα υπόλοιπα ρούχα του ήταν βρεγμένα και έπρεπε ν' απαλλαγεί από αυτά. Πέρασε στην κρεβατοκάμαρα, και όταν επέστρεψε στο σαλόνι διαπίστωσε ότι δεν ήταν μόνος.

«Τασία, τι κάνεις μέσα στα μαύρα μεσάνυχτα; Γιατί δεν κοιμάσαι;» ρώτησε ξαφνιασμένος.

Η ηλικιωμένη γυναίκα έστυψε τη σφουγγαρίστρα και τοποθέτησε μια πετσέτα κάτω από τα ρούχα του που έσταζαν, πριν του απαντήσει. «Το θέμα δεν είναι τι κάνω εγώ ξύπνια, αλλά γιατί εσύ πήρες τους δρόμους τέτοια ώρα και με τέτοιο κατακλυσμό!»

Ήταν παράδοξο το θέαμα. Τον μάλωνε σαν να ήταν ένα άτακτο παιδί, σαν να ήταν γιος της. Πάντα, από την πρώτη μέρα, η Τασία έτσι τον είδε. Για εκείνη δεν υπήρχε ο ιερέας. Αδιαφόρησε για τις βαθμίδες που ανέβηκε τόσα χρόνια που την είχε κοντά του, μοιράστηκε τις χαρές του, τον παρηγόρησε στις λύπες του, κατάφερε να συμπάσχει με την αγωνία του για το ποιμνιό του και μόνο οι δυο τους ήξεραν πόσο κακές σχέσεις είχε με τα θεία. Η λέξη Θεός για εκείνη ήταν άνευ σημασίας. Αντιστάθηκε σθεναρά σε κάθε προσπάθεια του Μάριου να την προσηλυτίσει, ενώ δεν ήταν λίγες οι φορές που τον έφερνε σε απόγνωση, καθώς οι απαντήσεις της ήταν πάντα ανατριχιαστικά βλάσφημες. Το μόνο που την ένοιαζε ήταν ο Μάριος. Γινόταν θηρίο αν θεωρούσε ότι κάποιος δεν του φερόταν με τον προσήκοντα σεβασμό και μια φορά είχε πετάξει κακήν κακώς από το σπίτι έναν Μητροπολίτη, που διαφώνησε μαζί του σε πιο υψηλό τόνο από αυτόν που ανεχόταν εκείνη για τον προστατευόμενο της. Τον αγαπούσε και τον θαύμαζε. Ενδόμυχα ίσως και να ζήλευε την πίστη του, την αφοσίωσή του, την ταπεινότητά του και την αληθινή αγάπη του για κάθε βασανισμένη ψυχή. Όταν ο Μάριος επέστρεφε έπειτα από μια εξομολόγηση, με μια ματιά καταλάβαινε αν κουβαλούσε βαρύ φορτίο από τις αμαρτίες που είχε ακούσει, και τότε έτρεχε κοντά του, τον απάλλασε από το ράσο και

το καλημαύχι του, τον κάθιζε σαν παιδί σ' ένα κάθισμα και του έβγαζε τα παπούτσια. Τον μάλωνε τρυφερά που δεν αποχωριζόταν το αντερί του, εκείνο το σκούρο ρούχο που φορούσε κάτω από το ράσο του, ακόμη και μέσα στο σπίτι του. Του χάιδευε τα μαλλιά τρυφερά και του έφερνε γλυκό του κουταλιού, αυτό που πάντα είχε στο σπίτι, καθώς ο Μάριος νήστευε σχεδόν καθημερινά, θέμα για το οποίο επίσης διαφωνούσαν συχνά. Παρ' όλα αυτά, συνταντιζόταν απόλυτα με τους κανόνες του και φρόντιζε ανελλιπώς, εκτός από το σπίτι, και την εκκλησία.

Αυτό το τελευταίο έφερνε σε απόγνωση, όμως, τόσο τον Μάριο, όσο και τον άλλον ιερέα του ναού και μαζί τους την καντηλανάφτισσα, καθώς η Τασία ήταν ιδιαίτερα απαιτητική ενώ δεν υπολόγιζε ποτέ ότι βρισκόταν σε ιερό χώρο. Με πολύ κόπο κατάφερε να την πείσει ο Μάριος πως, αν ήθελε να φροντίζει και την εκκλησία, έπρεπε να σταματήσει να φέρνει μαζί ραδιόφωνο που έπαιζε στη διαπασών όλα τα σουξέ της εποχής. Όταν μετατέθηκε στη Μητρόπολη, η Τασία σταμάτησε επιτέλους να επιμένει πως ήθελε να συμμετέχει στην καθαριότητα του ναού και παρέμεινε ακοίμητη φρουρός μόνο του σπιτιού του.

Ο Μάριος την κοίταξε ανέκφραστος, καθώς η σιωπή της και τα χέρια τα σταυρωμένα στο στήθος έδειχναν ξεκάθαρα πως περιμένε μια απάντηση από εκείνον.

«Τασία, είναι αργά...» δοκίμασε να της απαντήσει.

«Αυτό δεν είπα μόλις; Και αφού είναι τόσο αργά, εσύ πού τριγύριζες; Παπάς είσαι, δεν είσαι μαιευτήρας να γεννάει κάποια και να έχει την ανάγκη σου εδώ και τώρα!»

«Ήταν η πιο δύσκολη νύχτα της ζωής μου και είμαι εξουθενωμένος...»

Το βλέμμα της γέμισε ανησυχία. Τον πλησίασε και έπιασε το ιδρωμένο του μέτωπο. «Τι έχεις, παιδί μου; Τι σου κάνανε;» τον ρώτησε.

Την κοίταξε τρυφερά. Τόσα χρόνια η Τασία γέμιζε ένα ανομολόγητο κενό. Ήταν η μάνα του, η σύντροφος και ενίοτε η δική του εξομολόγος. Αλλόκοτη η σχέση τους. Στην αρχή όλοι κάτι

άλλο υποπτεύθηκαν παρά τη διαφορά ηλικίας. Είχε δώσει όμως τις απαραίτητες εξηγήσεις στους ανωτέρους του που θορυβήθηκαν. Όταν έμαθαν, τον επαίνεσαν...

Ναυάγιο της ζωής η Τασία του. Εκείνος μόλις πριν από λίγα χρόνια είχε χειροτονηθεί μετά τις σπουδές του στη Θεολογική Σχολή Αθηνών και τον τοποθέτησαν σε μια γειτονιά στο Ζεφύρι. Εκείνη μια γυναίκα κοντά στα σαράντα πέντε που πουλιόταν στον καθένα για μερικά κατοστάρικα. Κι αυτά, όμως, δεν της έφταναν για τη δόση της. Συνηθισμένη η ιστορία της. Κάποτε ευτυχισμένη και ερωτευμένη, ή, έστω, έτσι νόμιζε. Εκείνος το μόνο που ήθελε ήταν να τη βγάλει να δουλεύει για λογαριασμό του. Το κατάφερε. Της τσάκισε την ψυχή και μετά το κορμί. Κι όταν δεν του έκανε πια, την άφησε και εξαφανίστηκε. Η πράξα ήταν κοντά της. Γύρω της. Υπέκυψε. Ο Μάριος τη βρήκε ετοιμοθάνατη, πεσμένη σ' ένα χαντάκι γεμάτο λασπόνερα, Παραμονή Χριστουγέννων. Έδωσε μάχη για να τη σώσει κι όταν το κατάφερε, η Τασία του αφιέρωσε ολόκληρη τη ζωή της.

«Θέλω να κοιμηθώ...» της είπε άτονα.

Κλάμα μωρού διέκοψε την ησυχία. Κοιτάχτηκαν και χαμογέλασαν.

«Κάποια έχει διαφορετική άποψη, παιδί μου!» του θύμισε η Τασία.

Έτρεξαν και οι δύο πάνω από την παιδική κούνια που υπήρχε στο άλλο δωμάτιο, αυτό που φιλοξενούσε την Τασία. Ο Μάριος πήρε στην αγκαλιά του το λίγων μηνών κοριτσάκι που έκλαιγε απαρηγόρητο κι εκείνο κούρνιασε στον ώμο του αναστενάζοντας. Το βλέμμα του γαλήνεψε. Τα χείλη του ανασηκώθηκαν απαλά. Η παιδική μυρωδιά έδρασε σαν καταπραϊντικό επάνω του.

«Καλύτερο φάρμακο από ένα παιδί δεν υπάρχει...» μουρμούρισε η Τασία. «Κι εσύ τα απαρνήθηκες όλα τα εγκόσμια, τρομάρα σου!»

«Τώρα θα το λύσουμε αυτό;» τη μάλωσε χαμηλόφωνα εκείνος.

Η μικρή είχε ήδη παραδοθεί και πάλι στον ύπνο. Την τοποθέτησε στο κρεβάτι και τη σκέπασε. Βγήκαν νυχοπατώντας από

το δωμάτιο, αλλά ο Μάριος δεν άφησε χρόνο για συζητήσεις. Κλείστηκε στην κρεβατοκάμαρά του ενώ πίσω του η Τασία κουνούσε το κεφάλι της θλιμμένη.

Με κόπο σύρθηκε μέχρι το κρεβάτι του, αλλά αντί να ξεπλώσει γονάτισε. Το βλέμμα του έφτασε στην εικόνα του Ιησού που δέσποζε στον λευκό τοίχο. Κι Εκείνος γονατισμένος, παρακαλούσε τον επουράνιο Πατέρα Του. Τα δύο χέρια του Μάριου ενώθηκαν, χείμαρρος από τα χείλη του τα λόγια.

«Θεέ μου... Πόσο κακό απόψε; Δοκίμασες όλους μας πολύ σκληρά και ακόμη δεν καταλαβαίνω πώς φτάσαμε ως εδώ... Λυπήσου μας, Πανάγαθε... Βαριά τα μυστικά και τούτη την ώρα γίνονται βαρύτερα... Συγχώρεσέ με αν δεν έπραξα το σωστό και δείξε μου τον δρόμο... Τι να κάνω; Πώς να σώσω ό,τι πρέπει να σωθεί; Πολλές ζωές χαμένες και άλλες τόσες ρημαγμένες γύρω μου κι εγώ νιώθω ανίσχυρος να βοηθήσω... Και τι θα κάνω με το παιδί; Ποια είναι η κατάλληλη στιγμή για να φανερώσω το μυστικό; Και ο Δούκας; Πού βρίσκεται; Τι κάνει τώρα; Άντεξε το βάρος που του έδωσες; Λυπήσου μας, Παντοκράτορα, και δείξε το Έλεός Σου!»

Έκανε τον σταυρό του και σύρθηκε στο κρεβάτι του.

Λίγα χιλιόμετρα μακριά, ο Δούκας μέσα στα νερά, με τη βροχή και τον αέρα να μαΐνονται γύρω του, άφηνε ελεύθερα τα δάκρυά του που δεν έπρεπε να δει κανείς. Ο πανίσχυρος Δούκας δεν είχε δικαίωμα να θρηνησει, ούτε να μετανιώσει γιατί σκότωσε έναν αντίπαλο... Αντίπαλο; Ο Αρσένης εχθρός; Πότε χάθηκε αυτό που είχαν;

Πού είχαν πάει οι τρεις Άσοι;

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

1989

Τρεις Άσοι. Το μοίρασμα...

Ασπρο και γκρι. Βρόμικο άσπρο, σκοτεινό γκρι και ένας χώρος γεμάτος γραφεία, που λύγιζαν κάτω από το βάρος φακέλων, και ανάμεσά τους πλαστικά ποτήρια με μισοτελειωμένους καφέδες. Σκόρπια τασάκια γεμάτα αποτσίγαρα και ένστολοι άντρες βλοσυροί, που αδιαφορούσαν για την παρουσία τους. Ο Μάριος σφίχτηκε ακόμη πιο κοντά στη μητέρα του που τον κρατούσε από το χέρι. Όλα τον τρώμαζαν εκεί μέσα κι ως μην ήταν η πρώτη φορά που βρισκόταν στο αστυνομικό τμήμα της γειτονιάς τους. Για την ακρίβεια ήταν τακτικός επισκέπτης εκείνης της ψυχρής αίθουσας. Ήξερε και τη διαδικασία που την είδε να επαναλαμβάνεται ξανά.

Η μητέρα του πλησίασε τον γνώριμο άντρα πίσω από τον γκισέ χωρίς ν' αφήνει το χέρι του. Το δικό της ήταν παγωμένο...

«Καλησπέρα σας, κύριε...» είπε ευγενικά.

«Πάλι εδώ, κυρία Άννα;» πέταξε ο άντρας βαριεστημένα. «Τι έκανε ο λεβέντης μας;»

«Δεν ξέρω, κύριε αστυνομικέ μου... Και απορώ κι εγώ δηλαδή γιατί ήρθαν και τον πήραν μέσα στ' άγρια μεσάνυχτα χωρίς να μας πουν τον λόγο! Δεν έκανε τίποτα ο Θράσος μου, σας το ορκίζομαι!»

«Καλά, καλά, τα ξέρουμε αυτά! Ποτέ δεν κάνει τίποτε αυτός! Και γιατί ήρθες και κουβάλησες πάλι τον μικρό; Για να μαθαίνεις τη δουλειά του πατέρα του;»

«Τι να κάνω κι εγώ; Πού να το αφήσω το παιδί μόνο του μέ-

σα στη μαύρη νύχτα που πιάσατε τον άντρα μου; Ο κύριος αστυνόμος; Εδώ είναι;»

«Με τέτοιους πελάτες σαν τον Θράσο μπορεί να λείπει; Στο γραφείο του πήγαινε και περίμενε! Τον δρόμο τον ξέρεις!»

Ένα μικρό, σχεδόν άηχο «ευχαριστώ» γλίστρησε από τα χείλη της και η γυναίκα βιάστηκε να παρασύρει τον δεκάχρονο γιο της στο βάθος της αίθουσας. Και ο Μάριος ήξερε τη διαδρομή και μαζί όλα τα κατατόπια εκείνου του αστυνομικού τμήματος στους Αμπελοκήπους.

Πέρασαν στον άδειο χώρο που ήταν το ίδιο απρόσωπος με τους υπόλοιπους. Το γραφείο του αστυνόμου ήταν κι αυτό φορτωμένο με φακέλους, ενώ ένας υπολογιστής, στ' αριστερά, ήταν σβηστός. Μια κούπα με υπολείμματα καφέ και παραδίπλα ένα τασάκι που ξεχειλίζει αποσίγαρα. Πίσω από εκείνο το γραφείο, μια περιστρεφόμενη πολυθρόνα έδειχνε φανερά την κούρασή της καθώς πρέπει να είχε γνωρίσει και καλύτερες εποχές. Στον τοίχο στηριζόταν μια μικρή βιβλιοθήκη με ντοσιέ διάφορων χρωμάτων. Η επίπλωση συμπληρωνόταν με δύο απλές καρέκλες μπροστά από εκείνο το γραφείο κι ένα σαλονάκι με καναπέ και πολυθρόνες στην άλλη πλευρά του χώρου.

Ο Μάριος, σαν να ήξερε τι έπρεπε να κάνει, πήρε τη θέση του στη μια πολυθρόνα και είδε τη μητέρα του να κάθεται δίπλα του στην άκρη του καναπέ. Σταύρωσε τα χέρια πάνω στην τσάντα της που είχε ξεφτίσει σε διάφορες μεριές. Το αγόρι την παρατηρούσε σαν να την έβλεπε για πρώτη φορά. Τα μαλλιά της, πιασμένα μ' ένα κοκαλάκι στη βάση του λαιμού, είχαν γκριζάρει κι ας ήταν πολύ νέα ακόμη, κοντά στα τριάντα πέντε. Το πρόσωπό της εντελώς άβαφο και τα χείλη της στεγνά και σφιγμένα. Ένωσε την ανάγκη να την αγγίξει· άπλωσε το χέρι του και της χάιδεψε το μάγουλο. Εκείνη, σαν να ξυπνούσε από λήθαργο, τον κοίταξε και προσπάθησε να χαμογελάσει.

«Μην ανησυχείς, αγόρι μου, όλα καλά θα πάνε!» προσπάθησε να τον καθησυχάσει αλλά το μικρό αγόρι ήξερε πως ήταν μια μηχανική αντίδραση.

Τίποτα δεν πήγαινε καλά, από τότε που θυμόταν τον εαυτό του. Ο πατέρας του ήταν για κείνον μια φιγούρα θολή, που ποτέ δεν τον είχε δει να χαμογελάει τις σπάνιες φορές που συναντιόνταν. Περισσότερο τον έβλεπαν τα κρατητήρια, παρά το σπίτι του. Και τώρα, δεν είχε τρεις μήνες που αποφυλακίστηκε, και τον είχαν πιάσει πάλι. Επίσημο επάγγελμα: κλέφτης... Ο Μάριος ήταν σίγουρος πως κάτι τέτοιο δεν ήταν κανονική δουλειά, αν και μέχρι να πάει σχολείο αυτό νόμιζε. Μετά, όταν άρχισε ν' ακούει τους συμμαθητές του να μιλούν για τους γονείς τους όπου άλλος ήταν γιατρός, άλλος δικηγόρος, άλλος υπάλληλος, κατάλαβε και ντράπηκε... Σκαρφίστηκε ένα όμορφο ψέμα για τον πατέρα του, τον δήλωσε ναυτικό στους φίλους του αλλά και στον εαυτό του.

Η Άννα άφησε έναν βαθύ αναστεναγμό να της ξεφύγει και κοίταξε το ρολόι της. Πάλι ξενύχτι τούς περίμενε. Πώς θα πήγαινε το παιδί άυπνο στο σχολείο αλλά και η ίδια στη δουλειά της; Και η αυριανή πελάτισσα ήταν δύστροπη. Τρία χρόνια της καθάριζε το σπίτι και ένα ποτήρι νερό δύσκολα της έδινε. Για καφέ ούτε λόγος...

Ο Μάριος λοξοκοίταξε τα χέρια της μητέρας του πάνω στην παλιά τσάντα. Εμφανώς ταλαιπωρημένα κι αυτά, όπως και η ίδια. Τουλάχιστον το δικό της επάγγελμα δεν τον έφερνε σε δύσκολη θέση. Καθαρίστρια ήταν. Κάθε μέρα τον άφηνε στο σχολείο και μετά την περίμενε και διαφορετικό σπίτι για να το καθαρίσει. Τα απογεύματα, την ώρα που εκείνος διάβαζε τα μαθήματά του, η μητέρα του όρθια, ώρες ατελείωτες, σιδέρωνε τα ρούχα της γειτονιάς. Μια καθημερινότητα που αγαπούσε το μικρό αγόρι και που τη διατάρασσε μόνο ο πατέρας του, όταν άφηνε το κελί του. Δεν ήταν η ιδέα του. Εκείνο το διάστημα που ο Θράσος ήταν μαζί τους, όλα άλλαζαν. Τίποτα δεν κυλούσε ομαλά και αβίαστα. Τα λόγια σκάλωναν στα χείλη όταν δεν ξεσπούσαν καβγάδες ανάμεσα στο ζευγάρι. Κουλουριασμένος στο κρεβάτι του ο Μάριος, έφταναν στ' αυτιά του οι φωνές τους· του πατέρα του δυνατή, καθώς αδιαφορούσε για το αν τους άκουγε όχι

μόνο ο γιος τους αλλά και οι γείτονες, της μητέρας του πνιχτή, όμως εξίσου οργισμένη.

«Δεν έχω άλλα, Θράσο, παράτα με!»

«Άννα, δε με γελάς! Ξέρω ότι έχεις φυλαγμένα εδώ στο σπίτι λεφτά! Εξάλλου θα σ' τα δώσω! Αύριο είναι το κόλπο, μεθαύριο θα έχεις αυτά και άλλα τόσα!»

«Μεθαύριο αυτό που θα έχω είναι να πληρώσω πάλι δικηγόρο για να σε βγάλω από τη φυλακή! Το ξέρεις και το ξέρω! Πού θα πάει όλο αυτό; Ως τότε θα δουλεύω για να σε συντηρώ στη φυλακή και να πληρώνω δικηγόρους;»

«Και τι θέλεις να κάνω δηλαδή;»

«Να δουλέψεις, Θράσο! Όπως όλος ο κόσμος!»

«Μα ποιος θα με πάρει στη δουλειά του εμένα; Και τι δουλειά να κάνω;»

«Ό,τι να 'ναι! Φτάνει να σταματήσει αυτό το μπες βγες στο κελί! Κουράστηκα, Θράσο! Βαρέθηκα!»

«Σαν πολλά δε λες; Στο κάτω κάτω, δε σου είπα ποτέ ότι είμαι του καλού κόσμου!»

«Ούτε ότι ήσουν τρόφιμος φυλακών μου αποκάλυψες όμως! Με ξεγέλασες!»

«Ρε Άννα, τι θα γίνει τώρα; Θα μου δώσεις τα λεφτά να φύγω; Δεν έχω όρεξη για κουβέντες και με καθυστερείς!»

«Σου είπα δεν έχω! Πλήρωσα το ρεύμα, το νερό και τα αγγλικά του παιδιού και δεν έχω άλλα! Τράβα στους φίλους σου και παράτα μας! Έτσι κι αλλιώς, από μεθαύριο πάλι μέσα θα είσαι!»

Παρόμοιες βραδιές ζούσε ο Μάριος από τότε που μπορούσε ν' ανασύρει τις μνήμες του. Και κάθε φορά η μητέρα του επιβιβαιωνόταν. Έπειτα από κάθε «κόλπο», έτρεχαν στο Τμήμα και συνήθως η πορεία προς τον Κορυδαλλό ήταν μονόδρομος. Ποτέ δεν κατάλαβε για ποιο λόγο εκείνη προσπαθούσε να τον σώσει, έλεγε ακόμη και ψέματα για χάρη ενός ανθρώπου που ουσιαστικά τους κατέστρεφε τη ζωή. Ούτε μπορούσε ν' αντιληφθεί τι ήταν αυτό που την εμπόδιζε να τον βγάλει οριστικά από τη ζωή τους...

Πρέπει να τον είχε πάρει ο ύπνος για λίγο. Είχε γείρει το

κεφάλι του στο κρύο μπράτσο της πολυθρόνας και τα βλέφαρά του έκλεισαν. Γι' αυτό τρόμαξε όταν άκουσε ομιλίες. Ανακάθισε και έτριψε τα μάτια του νυσταγμένος. Άλλα δύο άτομα βρέθηκαν στο γραφείο του αστυνομίου που δεν έλεγε να εμφανιστεί. Κοίταξε με ενδιαφέρον τους νεοφερμένους. Παρόμοια εικόνα...

«Γιατί ήρθαμε εδώ, μαμά;»

Το αγόρι που ρωτούσε τη γυναίκα που τον κρατούσε από το χέρι είχε την ίδια ηλικία με τον Μάριο, αλλά το βλέμμα του ήταν αγριευμένο, η φωνή του ακουγόταν θυμωμένη.

«Σώπα, Αρσένη μου... Θα φύγουμε σε λίγο...» του απάντησε μαλακά η γυναίκα, ρίχνοντας ματιές γεμάτες ντροπή στην Άννα.

«Εγώ θέλω να φύγουμε τώρα! Νυστάζω!» διέταξε με φωνή υψωμένη το παιδί.

«Αγόρι μου, σε παρακαλώ, μη φωνάζεις!» παρακάλεσε εκείνη. «Για τον μπαμπά ήρθαμε!»

«Δε με νοιάζει! Κάθε φορά γι' αυτόν ερχόμαστε και πάντα τον κλείνουν στη φυλακή!»

«Αρσένη!» τον μάλωσε τώρα. «Μαζέψου! Εδώ είναι Αστυνομία και αρκετά έχω στο κεφάλι μου! Κάθισε και μη μιλάς!»

Ο Μάριος είχε από ώρα βρεθεί στον καναπέ δίπλα στη μητέρα του και ένιωθε ασφάλεια με το χέρι της τυλιγμένο στους ώμους του. Η άλλη γυναίκα, αφού εξέτασε για δευτερόλεπτα τον χώρο και τις κενές θέσεις, επέλεξε να καθίσει στην απέναντι πολυθρόνα με τον γιο της αγκαλιά για να μπορεί να ελέγχει τα ξεσπάσματά του. Ο μικρός όμως τώρα είχε σωπάσει, ίσως γιατί το χέρι της μητέρας του χάιδευε τρυφερά τα ανακατεμένα μαλλιά του. Το βλέμμα όμως και τα σφιγμένα χείλη έδειχναν πως η ψυχή του ήταν ακόμη φουρτουνιασμένη.

Οι δυο γυναίκες αντάλλαξαν μια ματιά γεμάτη ενοχή κι ένα δειλό χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη τους.

«Κι εσείς τον αστυνόμο περιμένετε;» ρώτησε η Άννα.

«Μάλιστα... Είστε εδώ πολλή ώρα;» συνέχισε η άλλη γυναίκα.

«Αρκετή...»

«Θα έπεσε δουλειά φαίνεται απόψε...» ήρθε η διαπίστωση.

«Ναι...» έκανε η Άννα και αμέσως μετά έστρωσε αμήχανα τα μαλλιά της και έτεινε το χέρι της. «Άννα Καραντινού...» συστήθηκε. «Και από δω ο γιος μου ο Μάριος...»

«Ελευθερία Λυμπεροπούλου... Και ο γιος μου ο Αρσένης...» ανταπέδωσε τη χειραψία η γυναίκα.

Σώπασαν πάλι. Είχαν περιίπου την ίδια ηλικία αλλά διέφεραν αρκετά στην εμφάνιση. Τα ρούχα της Ελευθερίας ήταν καλοραμμένα και σχεδόν καινούργια. Τα μαλλιά της κοντά και καλοχτενισμένα. Κι όμως η Άννα πρόσεξε πως τα παπούτσια και η τσάντα της ήταν τόσο παλιά, όσο ίσως και τα δικά της.

Τα μάτια του Μάριου εξέτασαν για λίγο τον συνομήλικο νεοφερμένο που καθόταν ακόμη στην αγκαλιά της μητέρας του. Το βλέμμα του όμως στάθηκε στα χέρια του αγοριού. Ανάμεσα στα σφιγμένα δάχτυλα κάθε χεριού, είδε από ένα αυτοκινητάκι. Διέκρινε το χρώμα και το σχήμα. Το ένα ήταν κόκκινο και το άλλο μπλε. Ο Αρσένης κατάλαβε και, χωρίς να πει λέξη, σηκώθηκε και τον πλησίασε. Άνοιξε τα χέρια του, σαν να τον καλούσε να διαλέξει. Ο Μάριος πολύ δειλά πήρε το μπλε. Σε λίγα λεπτά έπαιζαν, χωρίς να μιλούν, καθισμένοι στο πάτωμα. Οι μόνοι ήχοι που έσπαγαν τη σιωπή ήταν από τα χείλη τους, καθώς τότε μούγκριζαν σ' ένα υποτιθέμενο μαρσάρισμα των οχημάτων τους και τότε κόρναραν για να αποφύγουν τα εμπόδια που έστηνε η φαντασία τους. Πάλι χαμογέλασαν οι δύο γυναίκες.

«Εύκολο που είναι για τα παιδιά...» παρατήρησε η Ελευθερία.

«Ναι. Και μου κάνει εντύπωση, γιατί ο Μάριος είναι πολύ κλειστός χαρακτήρας...»

«Ούτε ο Αρσένης μου κάνει φίλιες. Είναι και η κατάσταση τέτοια που δε θέλει να ξέρουν τα άλλα παιδιά για τον πατέρα του...»

Πάλι σιωπή. Βαριά. Γεμάτη από λόγια που σκάλωναν στον λαιμό, παράπονα ανέκφραστα για χρόνια.

Η Ελευθερία ένιωσε τα μάτια της να υγραίνονται και δάγκωσε τα χείλη της ώστε να εμποδίσει για άλλη μια φορά τα δάκρυα να κυλήσουν. Το μόνο όμορφο που της είχε δώσει ο γάμος της ήταν εκείνο το παιδί. Ο Ζάχος, ο άντρας της, ήταν ένα καθαρά

που μπαινόβγαινε στις φυλακές, κι αν η ίδια δεν είχε την τέχνη της, θα πεινούσαν. Τον γνώρισε μόλις πέρασε τα τριάντα, ακριβώς τη στιγμή που όλα γύρω της είχαν καταρρεύσει κι εκείνη είχε κουραστεί να είναι μόνη. Χήρα, αφού ο πρώτος της σύζυγος σκοτώθηκε σε αυτοκινητικό δυστύχημα, μόλις δύο χρόνια μετά τον γάμο τους. Έμεινε επί ξύλου κρεμάμενη τότε η Ελευθερία. Ορφανή από μητέρα, μ' έναν πατέρα που ξαναπαντρεύτηκε και χάθηκε από τη ζωή της, βίωσε για χρόνια το πιο σκληρό πρόσωπο της μοναξιάς. Η μοδιστρική την έσωσε τότε, αλλά σύντομα κατάλαβε πως το επάγγελμα δεν είχε μέλλον. Όλες αγόραζαν έτοιμο ρούχο και για εκείνη είχε απομείνει πότε ένα στένεμα, πότε ένα κόντεμα μιας φούστας, πότε ένα φερμουάρ που έπρεπε ν' αλλαχθεί. Φυτοζωούσε και, για να συμπληρώνει το πενιχρό της εισόδημα, κρατούσε κάποια παιδάκια τα βράδια που οι γονείς τους ήθελαν να βγουν. Το είχε πάρει απόφαση πως εκείνη δε θα έβλεπε ποτέ τέτοια χαρά. Η προσωπική της ζωή ήταν θαμμένη, μαζί με τα όνειρα που έκανε κάποτε, στον τάφο του άντρα της, στο κοιμητήριο του Ζωγράφου, όπου πήγαινε τακτικά για να του ανάβει το καντήλι. Φίλες δεν είχε ποτέ, και μια δυο που απέκτησε μετά τον γάμο της εξαφανίστηκαν όταν έμεινε χήρα.

Ακόμη και τώρα, δέκα χρόνια μετά, δεν κατάλαβε πώς της ήρθε η ιδέα ν' αλλάξει δουλειά και μαζί τη ζωή της. Δούλεψε σκληρά για να μάθει να κάνει μανικιούρ-πεντικιούρ κι όταν τα κατάφερε, δεν έμεινε εκεί. Μόλις οι νέες τεχνικές άρχισαν να κερδίζουν έδαφος, η Ελευθερία με πείσιμα, επιμονή και υπομονή έμαθε να τις δουλεύει. Η πελατεία της άρχισε να μεγαλώνει· την προτιμούσαν γιατί ήταν σχολαστική με την καθαριότητα, έκανε καλή δουλειά, είχε φαντασία και την αξιοποιούσε σε σχέδια που κοσμούσαν τα νύχια και της πιο απαιτητικής πελάτισσας. Επιπλέον, αφού δεν είχε προσωπική ζωή και οικογένεια, ήταν διαθέσιμη όλες τις ώρες, κάθε μέρα, κι αυτό εξυπηρετούσε τις εργαζόμενες κυρίες που δε σταματούσαν να τη συστήνουν, αυξάνοντας την πελατεία της. Πολύ σύντομα η Ελευθερία αγόρασε και αυτοκίνητο για να προλαβαίνει όλα τα ραντεβού της και

να κουβαλάει τις επαγγελματικές της βαλίτσες, που ήταν γεμάτες με υλικά και βερνίκια σε όλα τα χρώματα. Έτσι τη γνώρισε ο Ζάχος. Ολομόναχη, κουρασμένη και απογοητευμένη. Εύκολη λεία γι' αυτόν... Χαρτοπαίχτης και χαρτοκλέφτης, απατεώνας και, στην αρχή της «σταδιοδρομίας» του, ακόμη και λαθρέμπορος. Ούτε φαντάστηκε η Ελευθερία ότι έπρεπε, προτού δεχτεί να δέσει τη ζωή της μαζί του, να ζητήσει να μάθει το ποινικό του μητρώο που ήταν πλούσιο και βαρύ. Το αντιλήφθηκε όταν ήταν πλέον πολύ αργά. Όλες οι οικονομίες της είχαν κάνει φτερά και ό,τι έβγαζε από τη δουλειά της κατατίθετο στην πράσινη τσόχα. Ο Αρσένης γεννήθηκε δέκα μήνες μετά τον γάμο τους και διέλυσε κάθε σχέδιο για διαζύγιο. Ο Ζάχος ήξερε να τη χτυπάει εκεί όπου πονούσε και δεν είχε ηθικούς ενδοιασμούς να την απειλεί ακόμη και με τη ζωή του γιου τους, προκειμένου να μη σηκώνει ποτέ κεφάλι.

Λέξι δεν είχαν ανταλλάξει οι δύο γυναίκες, βυθισμένες στις σκέψεις τους και στις δυσάρεστες αναμνήσεις τους, κι όμως ήταν σαν να τα είχαν πει όλα. Η σιωπή δεν ήταν πια βαριά, αλλά δήλωνε συντροφικότητα και αλληλεγγύη...

Και τρίτη είσοδος στο γραφείο, μόνο που ήταν εντελώς διαφορετική από τις άλλες δύο. Η κυρία που εισέβαλε κυριολεκτικά στον χώρο τον γέμισε με το βαρύ της άρωμα και τον καπνό του τσιγάρου της· βαμμένη έντονα, μ' ένα κατάξανθο περίτεχνα χτενισμένο κεφάλι και μια γούνα που δήλωνε πέραν πάσης αμφιβολίας πως ήταν πανάκριβη. Πίσω της κρυμμένο ήταν ένα αγοράκι, λιγάκι χλωμό με πολύ σγουρά κατάμαυρα μαλλιά και φοβισμένα μάτια. Την παρέα συμπλήρωνε ένας κοστουμαρισμένος κύριος με γυαλιά και χαρτοφύλακα.

«Τι γίνεται εδώ πέρα; Πού είναι ο αστυνόμος;» ύψωσε τη φωνή της εκείνη, κοιτώντας με περιφρόνηση τόσο τις δύο γυναίκες όσο και τα δύο αγόρια που έπαιζαν στο βρόμικο πάτωμα.

«Κι εμείς αυτόν περιμένουμε...» ανέλαβε να εξηγήσει η Ελευθερία. «Καθίστε αν θέλετε...»

«Σιγά μην περιμένω εγώ τον Γερακάρη! Πάμε να τον βρούμε,

Δημοσθένη!» διέταξε τον κύριο με το κοστούμι και μετά στράφηκε στο παιδί πριν δώσει νέα διαταγή: «Εσύ, Δούκα, θα μείνεις εδώ! Τι περιπέτεια κι αυτή απόψε! Και να μην έρθει και η νταντά! Αύριο θα την απολύσω! Πάμε, Δημοσθένη! Ξύπνα επιτέλους!»

Έφυγε από το γραφείο το ίδιο γρήγορα όπως είχε μπει και πίσω της άφησε, εκτός από το βαρύ της άρωμα, και τον γιο της, που έστεκε σαν στήλη άλατος κοιτώντας σχεδόν με τρόμο τις δύο γυναίκες απέναντί του.

«Μάριε...» είπε ήρεμα η Άννα. «Έλα, γιε μου, να πάρεις το παιδάκι να παίξετε...»

Δε χρειάστηκε να το πει δεύτερη φορά. Όχι μόνο ο Μάριος αλλά και ο Αρσένης άφησαν για λίγο το παιχνίδι τους και πλησίασαν το άλλο αγόρι.

«Πώς σε λένε;» ρώτησε ο Μάριος πρώτος.

«Δούκα...» απάντησε δειλά το παιδί.

«Παράξενο όνομα έχεις!» πετάχτηκε ο Αρσένης και συμπλήρωσε: «Αλλά και το δικό μου παράξενο είναι! Αρσένη με λένε! Κι αυτός είναι ο Μάριος. Το κακό είναι πως έχουμε μόνο δύο αυτοκινητάκια, αλλά μπορείς να κάνεις τον τροχονόμο!»

Έφυγε ο φόβος. Τα μάτια του παιδιού καθάρισαν, τα χείλη άνοιξαν και σε ελάχιστα λεπτά ήταν κιόλας παρέα με τους άλλους δύο, γεγονός που έκανε την Άννα και την Ελευθερία να χαμογελάσουν πάλι.

Κόπηκε το χαμόγελο μαχαίρι, όμως, όταν πάλι στον χώρο εισέβαλε με περισσότερα νεύρα η κυρία με το έντονο μακιγιάζ και τη γούνα.

«Ανήκουστο!» αναφώνησε και κοιτούσε τον άντρα με το κοστούμι. «Μας κουβαλούν εδώ, σαν να είμαστε τίποτα τυχαίοι! Κι εσύ δεν κάνεις κάτι!»

«Μα τι να κάνω, κυρία Εριέττα; Δεν ακούσατε; Ο αστυνόμος είναι στην ανάκριση, πρέπει να περιμένουμε!»

Γεννήθηκαν και οι τρεις
την πρώτη του μηνός. Στα δέκα τους χρόνια
συναντήθηκαν τυχαία μια νύχτα σ' ένα αστυνομικό
τμήμα κι έγιναν αγώριστοι από ιδιοτροπία της μοίρας.
Ήταν πλέον *Οι τρεις Άσοι*. Πήραν δρόμους που τους
έφεραν αντιμέτωπους και το μόνο τους μέλημα ήταν
να διαφυλάξουν εκείνη την αλλόκοτη φιλία.

Ένας ιερέας, ένας αστυνομικός κι ένας νονός της νύχτας...
Τι πιθανότητες είχαν να συνεχίσουν την παράλληλη πορεία τους;
Δοκιμάστηκαν σκληρά σε κάθε τους βήμα, αλλά άντεξαν.
Μέχρι που μια Ντάμα ανακάτεψε ύπουλα την τράπουλα
και έστησε το παιχνίδι.

*Η μοίρα αποφάσισε να ρίξει ξανά
τα χαρτιά όπως εκείνη ήθελε. Κράτησε
στο μανίκι της κρυμμένους
τρεις Άσους...*

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-3326-4

9 786180 133264

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 23825